

Znaczenie pracy z dziećmi w kościele

Wersety biblijne: Prz 22,6; Ps 127,3-5; Mt 19,13-14; 2 Tm 1,5; Dz 16,31-32;
1 Tes 1,5-9; 2,1.4-11; Dz 20,20.31.28.

I. Znaczenie pracy z dziećmi – Prz 22,6; Ps 127,3-5; 1 Sm 1,28; 2,26; Łk 2,40-41:

- A. Praca z dziećmi nie powinna być zaledwie opieką nad dziećmi podczas gdy bracia i siostry są na spotkaniu. Praca z dziećmi, wzięwszy pod uwagę dzisiejszą sytuację, powinna spełniać inną funkcję, polegającą na wychowaniu i kształceniu dzieci – 1 Tm 1,5; Ef 6,4.
- B. Praca z dziećmi ma ogromne znaczenie; za kilka lat, kiedy dzieci urosną, to one będą służyć w kościele i nieść na swoich barkach ogromną odpowiedzialność.
- C. Dzieci i młodzież posiadają kluczowe znaczenie dla nieustannego przyrostu w kościele, stając się pomnażającymi się „nasionami ewangelii”, które otwierają drzwi do domów:
 - 1. Wychowanie dzieci i młodzieży i przyprowadzanie ich do Pana to najłatwiejszy i najszybszy sposób zapewnienia przyrostu kościołowi.
 - 2. Jeśli Pan będzie dla nas łaskawy uzyskamy połowę przyrostu spośród własnych dzieci a drugą połowę – ze świata.
 - 3. Dzieci mogą przyprowadzić swoich przyjaciół i kolegów z klasy, i dzięki nim pozyskać całe rodziny – Wj 12,3-7; Dz 16,31.

II. Zasada spotkań dziecięcych w sąsiedztwie jest ich wieloaspektowość – Dz 2,46-47; 5,42; Kol 3,16.18-20:

- A. Miejsca spotkań oraz osoby powinny być zróżnicowane:
 - 1. Jeśli chodzi o miejsce gdzie spotykają się dzieci to nie ma potrzeby udawania się do sali spotkań, ani nie musi się to odbywać w niedzielę; możecie spotykać się w soboty albo wieczorami; możecie po prostu spotykać się w domach braci i sióstr—Dz 2,46-47; 5,42.
 - 2. Ucząc dzieci trzeba zaangażować uczniów szkół średnich. Sposobem na wychowanie dzieci w kościele jest udział uczniów szkół średnich.
 - 3. Taka jest zasada naszego dzieła ewangelii – im więcej rozprzestrzeniania, tym lepiej; im więcej kontaktu i nawiązywania więzi, tym lepiej; im więcej miejsc gdzie odbywają się spotkania, tym lepiej – 1 Tm 2,4-5.
- B. Spotkanie dziecięce nie musi koniecznie odbywać się w niedzielę; może odbywać się w soboty, po obiedzie, kiedy dzieci wracają do domu; to bardzo skuteczny sposób głoszenia ewangelii.
- C. Cel pracy z dziećmi powinien być zróżnicowany; również materiały powinny być zróżnicowane, a nie jednorodne – 1 Tm 4,10.16; Ef 3,8; Kol 3,16.

III. Kilka rzeczy, na które powinniśmy zwracać uwagę w naszej praktyce – 1 Tes 2,7-11; Rz 10,17; Dz 16,31-32:

- A. Każdego roku wiele osób może przychodzić do życia kościoła dzięki pracy z dziećmi, która z kolei stanie się jednym ze źródeł pochodzenia nowych osób; starsi powinni koordynować i motywować te starania.
- B. Musimy poprowadzić cały kościół tak, by każdy otrzymał brzemień troski o pracę z dziećmi oraz wykorzystać starania każdego świętego zmierzające w tym kierunku – 1 Tm 2,1-4; Ga 1,4.

- C. Aby praca z dziećmi powiodła się należy zwrócić uwagę na trzy aspekty: materiały do nauczania, nauczycieli oraz sprawy administracyjne – Rz 10,17; Kol 3,16.
- D. Poprzez dzieci wiele domów otworzy się na kościół i ewangelię; są to „ciepłe drzwi”, a rodzice będą nam przychylni – Rz 15,2.
- E. Podczas spotkań dziecięcych potrzeba bardziej śpiewu niż mówienia i nauczania; dlatego też potrzebujemy więcej piosenek – dobrych, praktycznych piosenek dla dzieci.
- F. W przypadku osób, które troszczą się o dzieci najważniejsza jest umiejętność opowiadania historii.
- G. Poświęcajcie większość czasu na pokazanie dzieciom jak być właściwym człowiekiem.
- H. Nie potrzeba wiele nauczania, dzieci potrzebują pomocy we wzroście w ich człowieczeństwie, pomagajmy im poznać jaki jest właściwy człowiek.

IV. Usługujący odpowiedzialni są po pierwsze za scalanie się ze świętymi w swojej miejscowości w służbie, na ile tylko to możliwe:

- A. Nie powinno być żadnej różnicy pomiędzy troską, jaką okazujemy my, a trudem innych; musimy uczyć się jak służyć koordynując się i scalając:
 - 1. Nie powinniśmy krytykować lub formułować jakichkolwiek opinii na temat innych usługujących ani sposobu prowadzenia przez nich pracy z dziećmi.
 - 2. Nie powinniśmy uważać, że nasze doświadczenie jako matki upoważnia nas do wykonywania tego rodzaju pracy; naszym głównym zadaniem jest poddać się pracy nad nami do takiego stopnia, abyśmy mogli scalać się i trudzić z każdym świętym.
- B. Zawsze powinniśmy zachowywać otwartego i uniżonego ducha i zawsze być chętnymi do nauki i poprawy; nigdy nie powinniśmy myśleć, że nasz sposób jest lepszy:
 - 1. Czas na modlitwę i społeczność z usługującymi świętymi z naszej miejscowości jest jednym z naszych najwyższych priorytetów i nigdy nie powinniśmy opuszczać tych spotkań.
 - 2. Powinniśmy okazywać szacunek naszemu zespołowi swoją obecnością – przychodzić na wszystkie zaplanowane zajęcia zespołu; powinniśmy okazywać szacunek zespołowi, z którym usługujemy, przychodząc na czas – być czynnikiem zaopatrzenia w życie i podtrzymywać morale zespołu; „Wszyscy, którzy się spóźniają, rujnują spotkanie... Jeśli jesteście poważni wobec Pana... musicie być punktualni” (*How to Meet*, s. 113).

V. Jedność jest uniwersalnym kluczem otwierającym wszystkie błogosławieństwa w Nowym Testamencie; duża część naszej służby polega na praktykowaniu jednomyślności z innymi usługującymi i ze świętymi w naszej miejscowości:

- A. Pierwszą zasadą w praktykowaniu jedności jest zatrzymać się i mieć społeczność; jeśli nie mamy jasności co do jakiejś sprawy, zatrzymajmy się i miejmy społeczność.
- B. Zawsze powinniśmy zachowywać pokój w relacjach z zespołem, w którym usługujemy; nie pozwólmy aby jakakolwiek uraza czy nieporozumienie tamowało naszą słodką służbę Panu:
 - 1. Nie powinniśmy być zbyt wrażliwi ani łatwo się obrażać; powinniśmy uczyć się rozprawać z własnym ja do takiego stopnia, że nic nie będzie mogło spowodować w nas urazy.

2. Zawsze powinniśmy dbać o uczucia i potrzeby innych; nie powinniśmy zawsze myśleć przede wszystkim o sobie.
 3. Gdy pojawia się problem dołożmy starań by go rozwiązać i idźmy dalej; szybko przepraszajmy i nie przechowujmy w pamięci błędów innych.
- C. «Jeśli poważnie zamierzamy pójść w kierunku, w którym porusza się dziś Pan, potrzebujemy tej jednomyślności. Nie ma znaczenia kto ma rację; potrzebujemy tej jednomyślności. Potrzebujemy być jednej myśli i posiadać jedną wolę, by osiągnąć ten sam cel, mieć tę samą duszę i to samo serce... Być tego samego jednego ducha, tej samej jednej duszy, jednego umysłu i posiadać jedną wolę oznacza dla nas uzyskać jednomyślność, która jest kluczem do wszystkich nowotestamentowych błogosławieństw i zapisów» (*Elders' Training*, T. 7, s. 19-20).